

opusdei.org

Audiència. L'Any de la Fe. «Jo crec en Déu: el Pare totpoderós»

En l'audiència del dimecres 30 de gener el Sant Pare ens parla de Déu com “un Pare amorós que sosté, ajuda, acull, perdona, salva, amb una fidelitat que sobrepassa immensament la dels homes, per obrir-se a dimensions d'eternitat”.

15/02/2013

Benvolguts germans i germanes,

En la catequesi del dimecres passat ens vam detenir en les paraules inicials del Credo: «Crec en un Déu». Però la professió de fe especifica aquesta afirmació: Déu és el Pare totpoderós, Creador del cel i de la terra. Així que voldria reflexionar ara amb vosaltres sobre la primera, fonamental, definició de Déu que el Credo ens presenta: Ell és Pare.

No sempre és fàcil parlar avui de paternitat. Sobretot en el món occidental, les famílies disgregades, els compromisos de treball cada cop més absorbents, les preocupacions i sovint l'esforç de fer quadrar el balanç familiar, la invasió dissuasiva dels mitjans de comunicació a l'interior de la vivència quotidiana, són alguns dels molts factors que poden impedir una relació entre pares i fills serena i constructiva. La comunicació és a vegades difícil, la confiança disminueix i la relació amb la figura paterna pot esdevenir

problemàtica; i llavors també es fa problemàtic imaginar Déu com un pare, pel fet de no tenir models adequats de referència. Per a qui ha tingut l'experiència d'un pare massa autoritari i inflexible, o indiferent i poc afectuós, o fins i tot absent, no és fàcil pensar amb serenitat en Déu com a Pare i abandonar-se a ell amb confiança.

Però la revelació bíblica ajuda a superar aquestes dificultats parlant-nos d'un Déu que ens mostra què significa veritablement ser «pare»; i és sobretot l'Evangelí, que ens revela aquest rostre de Déu com un Pare que estima fins al do del Fill propi per a la salvació de la humanitat. La referència a la figura paterna ajuda per tant a comprendre quelcom de l'amor de Déu, que això no obstant continua sent infinitament més gran, més fidel, més total que el de qualsevol home. «¿Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà

una pedra?» —diu Jesús per mostrar als deixebles el rostre del Pare. «O bé, si li demana peix, li donarà una serp? Així, doncs, si vosaltres, que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen» (*Mt* 7, 9-11; cf. *Lc* 11, 11-13). Déu ens és Pare perquè ens ha beneït i elegit abans de la creació del món (cf. *Ef* 1, 3-6), ens ha fet realment els seus fills en Jesús (cf. *1 Jn* 3, 1). I, com a Pare, Déu acompanya amb amor la nostra existència, donant-nos la seva Paraula, el seu ensenyament, la seva gràcia, el seu Esperit.

Ell —com ho revela Jesús— és el Pare que alimenta els ocells del cel sense que aquests hagin de sembrar i collir, i cobreix de colors meravellosos les flors del camp, amb vestits més bonics que els del rei Salomó (cf. *Mt* 6, 26-32; *Lc* 12, 24-28); i nosaltres —afegeix Jesús— valem molt més que

les flors i els ocells del cel. I si Ell és tan bo que fa «sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos» (*Mt* 5, 45), podrem sempre, sense por i amb confiança total, lliurar-nos al seu perdó de Pare quan errem el camí. Déu és un Pare bo que acull i abraça el fill perdut i penedit (cf. *Lc* 15, 11s), dóna gratuïtament als qui demanen (cf. *Mt* 18, 19; *Mc* 11, 24; *Jn* 16, 23) i ofereix el pa del cel i l'aigua viva que fa viure eternament (cf. *Jn* 6, 32.51.58).

Per això l'orant del Salm 27, envoltat d'enemics, assetjat de malvats i calumniadors, mentre cerca ajuda en el Senyor i l'invoca, pot donar el seu testimoniatge ple de fe afirmant: «Si mai m'abandonessin pare i mare, el Senyor em recolliria» (v. 10). Déu és un Pare que no abandona mai els seus fills, un Pare amorós que sosté, ajuda, acull, perdona, salva, amb una fidelitat que sobrepassa immensament la dels homes, per

obrir-se a dimensions d'eternitat. «Perdura eternament el seu amor», com continua repetint com si fos una lletania, a cada verset, el Salm 136, recorrent tota la història de la salvació. L'amor de Déu Pare no defalleix mai, no es cansa de nosaltres; és amor que dóna fins a l'extrem, fins al sacrifici del Fill. La fe ens dóna aquesta certesa, que es converteix en una roca segura en la construcció de la nostra vida: podem afrontar tots els moments de dificultat i de perill, l'experiència de la foscor de la crisi i del temps de dolor, sostinguts per la confiança que Déu no ens deixa sols i és sempre a prop, per salvar-nos i portar-nos a la vida eterna.

És en el Senyor Jesús, que es mostra en plenitud el rostre benèvol del Pare que està en el cel. És coneixent-lo a Ell com podem conèixer també el Pare (cf. *Jn* 8, 19; 14,7), i veient-lo a Ell podem veure el Pare, perquè Ell

està en el Pare i el Pare en Ell (cf. *Jn* 14, 9.11). Ell és «imatge del Déu invisible», com el defineix l'himne de la Carta als Colossencs, «engendrat abans de tota la creació [...], primogènit dels qui retornen d'entre els morts», per mitjà del qual «Déu volgué reconciliar-ho tot, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist» (*Col* 1, 15.18.20).

La fe en Déu Pare demana creure en el Fill, sota l'acció de l'Esperit, reconeixent en la Creu que salva el desvetllament definitiu de l'amor diví. Déu ens és Pare donant-nos el seu Fill; Déu ens és Pare perdonant el nostre pecat i portant-nos al goig de la vida ressuscitada; Déu ens és Pare donant-nos l'Esperit que ens fa fills i ens permet anomenar-lo de debò, «*Abbà, Pare*» (cf. *Rm* 8, 15). Per això Jesús, ensenyant-nos a pregar, ens invita a dir «Pare nostre» (cf. *Mt* 6, 9-13 i *Lc* 11, 2-4).

Llavors la paternitat de Déu és amor infinit, tendresa que s'inclina cap a nosaltres, fills febles, necessitats de tot. El Salm 103, el gran cant de la misericòrdia divina, proclama: «Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels, perquè sap de quin fang ens va formar i es recorda que som pols» (v. 13-14). És precisament la nostra petitesa, la nostra feble naturalesa humana, la nostra fragilitat el que es converteix en crida a la misericòrdia del Senyor perquè manifesti la seva grandesa i tendresa de Pare ajudant-nos, perdonant-nos i salvant-nos.

I Déu respon a la nostra crida enviant el seu Fill, que mor i ressuscita per nosaltres; entra en la nostra fragilitat i obra el que l'home, sol, mai no hauria pogut fer: prendamunt seu el pecat del món, com un anyell innocent, i torna a obrir-nos el camí cap a la comunió amb Déu, ens fa fills veritables de Déu. És aquí, en

el Misteri pasqual, que es revela amb tota la seva lluminositat el rostre definitiu del Pare. I és aquí, en la Creu gloriosa, on s'esdevé la manifestació plena de la grandesa de Déu com a «Pare totpoderós».

Però podríem preguntar-nos: com és possible pensar en un Déu omnipotent mirant la Creu de Crist? Girant la mirada cap aquest poder del mal que arriba fins al punt de matar el Fill de Déu? Nosaltres voldríem certament una omnipotència divina d'acord amb els nostres esquemes mentals i els nostres desitjos: un Déu «omnipotent» que resolgui els problemes, que intervingui per evitar-nos les dificultats, que venci els poders adversos, que canviï el curs dels esdeveniments i anul·li el dolor. Així, diferents teòlegs diuen avui que Déu no pot ser omnipotent; perquè si ho fos no hi hauria tant de patiment, tant de mal en el món. En

realitat, davant el mal i el sofriment, per a molts, per a nosaltres, es fa problemàtic, difícil, creure en un Déu Pare i creure'l omnipotent; alguns cerquen refugi en ídols, cedint a la temptació de trobar resposta en una presumpta omnipotència «màgica» i en les seves promeses il·lusòries.

Però la fe en Déu omnipotent ens impulsa a recórrer camins ben diferents: a aprendre a conèixer que el pensament de Déu és diferent del nostre, que els camins de Déu són uns altres respecte als nostres (cf. *Is* 55, 8) i també la seva omnipotència és diferent: no s'expressa com una força automàtica o arbitrària, sinó que es caracteritza per ser una llibertat amorosa i paternal. En realitat, Déu, creant criatures lliures, donant llibertat, va renunciar a una part del seu poder, deixant el poder de la nostra llibertat. D'aquesta manera ell estima i respecta la resposta lliure d'amor a la seva crida.

Com a Pare, Déu desitja que esdevinguem els seus fills i visquem com a tals en el seu Fill, en comunió, en plena familiaritat amb ell. La seva omnipotència no s'expressa en la violència, no s'expressa en la destrucció de cada poder advers, com nosaltres voldríem, sinó que s'expressa en l'amor, en la misericòrdia, en el perdó, en l'acceptació de la nostra llibertat i en la crida incansable a la conversió del cor, en una actitud només aparentment feble —Déu sembla feble, si pensem en Jesucrist que prega, que es deixa matar. Una actitud aparentment feble, feta de paciència, de mansuetud i d'amor, demostra que aquesta és la manera vertadera de ser poderós. Aquest és el poder de Déu! I aquest poder vencerà! El savi del Llibre de la Saviesa s'adreça així a Déu: «Perquè ho pots tot, tens misericòrdia de tothom i apartes la mirada dels pecats dels homes, perquè puguin

penedir-se. És que estimes tot el que existeix [...]. Tractes amb gran mirament totes les coses, perquè totes són teves, Senyor que estimes la vida» (11, 23-24a.26).

Només qui és veritablement poderós pot suportar el mal i mostrar-se compassiu; només qui és veritablement poderós pot exercir plenament la força de l'amor. I Déu, al qual pertanyen totes les coses perquè tot ha estat fet per Ell, revela la seva força estimant-ho tot i a tots, en una pacient espera de la conversió de nosaltres, els homes, als quals vol tenir com a fills. Déu espera la nostra conversió. L'amor omnipotent de Déu no coneix límits; tant que «no va plànyer el seu propi Fill, sinó que el va entregar per tots nosaltres» (*Rm* 8, 32). L'omnipotència de l'amor no és la del poder del món, sinó la del do total, i Jesús, el Fill de Déu, revela al món l'omnipotència vertadera del Pare donant la vida per

nosaltres, pecadors. Heus aquí el vertader, autèntic i perfecte poder diví: respondre al mal no amb el mal, sinó amb el bé; als insults amb el perdó; a l'odi homicida amb l'amor que fa viure. Llavors el mal veritablement està vençut, perquè l'ha rentat l'amor de Déu; llavors la mort ha estat derrotada definitivament, perquè s'ha transformat en do de la vida. Déu Pare ressuscita el Fill: la mort, la gran enemiga (cf. 1Co 15, 26), és engolida i privada del seu verí (cf. 1Co 15, 54-55), i nosaltres, alliberats del pecat, podem accedir a la nostra realitat de fills de Déu.

Per tant quan diem «Crec en un Déu, Pare totpoderós», expressem la nostra fe en el poder de l'amor de Déu que en el seu Fill mort i ressuscitat derrota l'odi, el mal, el pecat i ens obre a la vida eterna, la dels fills que volen estar per sempre a la «casa del Pare». Dir «Crec en un

Déu, Pare totpoderós», en el seu poder, en la seva manera de ser Pare, és sempre un acte de fe, de conversió, de transformació del nostre pensament, de tot el nostre afecte, de tota la nostra manera de viure.

Estimats germans i germanes, demanem al Senyor que sostingui la nostra fe, que ens ajudi a trobar veritablement la fe i ens doni la força d'anunciar Crist crucificat i ressuscitat, i de testimoniar-lo en l'amor a Déu i al proïsme. I que Déu ens concedeixi acollir el do de la nostra filiació, per a viure amb plenitud les realitats del Credo, en l'abandó confiat a l'amor del Pare i a la seva omnipotència misericordiosa, que és l'omnipotència vertadera i salva.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
lany-de-la-fe-jo-crec-en-deu-el-pare-
totpoderos/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-lany-de-la-fe-jo-crec-en-deu-el-pare-totpoderos/) (28/03/2026)